

Genocide in Gaza: Wettelijke Verplichtingen, Verzuim van Plicht en de Kosten van Medeplichtigheid

Per 21 juli 2025 is de voortdurende genocide in Gaza niet alleen een humanitaire ramp, maar ook een vernietigende aanklacht tegen de internationale rechtsorde. Met meer dan 60.000 gedode Palestijnen, een hongersnood die meer dan een miljoen levens opslokt en de infrastructuur van Gaza die tot puin is gereduceerd, staat de wereld voor een enkele waarheid: er is genocide gepleegd, en zij die een wettelijke en morele plicht hadden om dit te voorkomen, hebben gefaald. Dit essay schetst de bindende internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Genocideverdrag en de uitspraken van het Internationaal Gerechtshof (ICJ), het verzuim van die plicht door belangrijke staten, en de diepgaande kosten – juridisch, ethisch en herstelgericht – van hun medeplichtigheid.

Wettelijke Verplichtingen onder het Genocideverdrag

Het **Verdrag inzake de Voorkoming en Bestrafing van de Misdaad van Genocide** uit 1948 legt een duidelijke verplichting op aan alle ondertekenaars:

“De Verdragsluitende Partijen bevestigen dat genocide, ongeacht of deze wordt gepleegd in vreedstijd of in oorlogstijd, een misdaad is onder internationaal recht die zij zich verplichten te voorkomen en te bestraffen.”

Genocide wordt in Artikel II gedefinieerd als:

“Een van de volgende handelingen, gepleegd met de intentie om een nationale, etnische, raciale of religieuze groep, als zodanig, geheel of gedeeltelijk te vernietigen: (a) Het doden van leden van de groep; (b) Het veroorzaken van ernstig lichamelijk of geestelijk letsel; (c) Het opzettelijk creëren van levensomstandigheden die gericht zijn op de fysieke vernietiging van de groep; (d) Het voorkomen van geboorten; (e) Het met geweld overdragen van kinderen.”**

Het gedrag van Israël in Gaza – waaronder massamoorden, opzettelijke uithongering, de vernietiging van ziekenhuizen, landbouwgronden en woningen – voldoet duidelijk aan de **actus reus** van genocide.

Het **Internationaal Gerechtshof (ICJ)** bevestigde in zijn **uitspraak van 2007 in Bosnië en Herzegovina tegen Servië en Montenegro**:

“De verplichting van een staat om te voorkomen, en de bijbehorende plicht om te handelen, ontstaan op het moment dat de staat kennis krijgt van, of

normaal gesproken kennis had moeten hebben van, het bestaan van een ernstig risico dat genocide zal worden gepleegd.”

Deze verplichting is er een van inspanning, niet van resultaat. Staten moeten handelen met alle beschikbare middelen, in verhouding tot hun invloed.

In **januari 2024** oordeelde het ICJ in *Zuid-Afrika tegen Israël*:

“De feiten en omstandigheden zijn voldoende om te concluderen dat ten minste enkele van de rechten die Zuid-Afrika claimt... aannemelijk zijn. Dit omvat het recht van de Palestijnen in Gaza om beschermd te worden tegen daden van genocide.”

Dit activeerde onmiddellijke wettelijke plichten voor alle verdragspartijen. Op grond van **Artikel 41** zijn deze voorlopige maatregelen bindend. Het nalaten om vanaf dat moment te handelen vormt een schending van het internationaal recht.

Verzuim van Plicht door Machtige Staten

Ondanks de juridische duidelijkheid hebben de machtigste staten ter wereld – de Verenigde Staten, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk – niet alleen gefaald in het nakomen van hun verplichtingen, maar hebben zij actief genocide mogelijk gemaakt.

- **Verenigde Staten:** Met jaarlijkse militaire hulp van 3,8 miljard dollar, extra wapens tijdens het conflict en herhaalde veto's in de VN-Veiligheidsraad, kozen de VS voor alliantie boven wettelijkheid. Hun falen weerspiegelt de schuld van Servië in de zaak Bosnië.
- **Duitsland:** Terwijl het “Nooit Meer” aanhaalde, exporteerde Duitsland in 2024 alleen al voor €326 miljoen aan wapens naar Israël. Zijn historische verantwoordelijkheid is omgekeerd – bewapend om het onverdedigbare te verdedigen.
- **Verenigd Koninkrijk:** Met £42 miljoen aan wapenexporten en consistente diplomatieke bescherming heeft het VK zijn eigen erfenis in het internationaal recht ondermijnd. De plicht om te handelen was duidelijk – en verwaarloosd.

Op grond van **Artikel III(e)** van het Verdrag is “medeplichtigheid aan genocide” zelf een misdaad. Deze staten hebben, door materiële steun en het nalaten om in te grijpen, die drempel overschreden.

Genocide Intentie: Van Retoriek naar Realiteit

De **mens rea** van genocide – de intentie om een groep te vernietigen – hoeft niet te worden geraden. Het is herhaaldelijk verklaard door Israëlische leiders:

“Palestijnen zijn als dieren, ze zijn niet menselijk.”
Eli Ben Dahan, 2013, Lid van de Knesset

“We vechten tegen menselijke dieren en handelen dienovereenkomstig.”
Yoav Gallant, 9 oktober 2023, Minister van Defensie van Israël

“Het laten verhongeren van de inwoners van Gaza zou gerechtvaardigd en moreel kunnen zijn...” “We zijn Gaza volledig aan het ontmantelen... Het leger zal geen steen op de andere laten.”
Bezalel Smotrich, 5 augustus 2024, Minister van Financiën van Israël

“De enige oplossing is om heel Gaza met zijn mensen in één keer te verbranden.”
“Ons gemeenschappelijke doel is om Gaza van de aardbodem te vegen. Verbrand Gaza nu.”
Nissim Vaturi, 20 november 2023, Vicevoorzitter van de Knesset

“Het leger moet manieren vinden die pijnlijker zijn dan de dood voor de burgers in Gaza.” “Hen doden is niet genoeg.”
Amichai Eliyahu, 5 januari 2024, Minister van Erfgoed van Israël

“Er zijn geen onschuldigen. Gaza moet met de grond gelijk worden gemaakt.”
“We zullen geen gram hulp toestaan in Gaza totdat de mensen smeken en knielen.”
Itamar Ben Gvir, 2024, Minister van Nationale Veiligheid van Israël

“Elk kind in Gaza is een vijand. We moeten Gaza bezetten totdat er geen enkel kind meer over is.”
Moshe Feiglin, 22 mei 2025, Voormalig lid van de Knesset, leider van de Zehut-partij

Deze uitspraken zijn geen retorische opsmuk. Ze zijn openlijke bekentenissen van genocidale intentie. In combinatie met het gedrag van Israël – massamoorden, uithongering, stedelijke vernietiging – vormen ze een volledige juridische zaak voor genocide.

De Kosten van Medeplichtigheid: Herstelbetalingen en Verantwoordelijkheid

De juridische gevolgen van genocide stoppen niet bij veroordeling. Ze omvatten **herstelbetalingen**.

In navolging van de logica van het ICJ in *Bosnië* en de normen van het Internationaal Strafhof (ICC) voor slachtoffergerichte rechtvaardigheid, moeten herstelbetalingen niet alleen worden betaald door de daders, maar ook door de staten die hebben nagelaten de misdaad te voorkomen of materieel hebben mogelijk gemaakt.

Herstelbetalingen dienen te omvatten:

- **Aan overlevenden in Gaza:** Geschatte \$18,5 miljard voor wederopbouw (Wereldbank, 2025)

- **Aan Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever:** Voor verliezen door uitbreiding van kolonisten en geweld – \$5-10 miljard
- **Aan de Palestijnse diaspora:** Voor historische onteigening en ballingschap – \$10-20 miljard
- **Aan een toekomstige Palestijnse staat:** Voor het herbouwen van soevereiniteit en infrastructuur – \$30-50 miljard

De financiering moet worden verzameld via een door de VN beheerd trustfonds. Juridische acties, nationaal en internationaal, kunnen naleving afdwingen. De definitieve uitspraak van het ICJ – nog in afwachting – kan deze eis aanscherpen tot afdwingbare verplichtingen.

Duitsland, dat de afgelopen 77 jaar herstelbetalingen aan Israël heeft betaald ter erkenning van zijn misdaden tijdens de Holocaust, bevindt zich nu aan de andere kant van de geschiedenis. Door zijn inactiviteit – en erger nog, door zijn directe steun via wapenleveringen – heeft het ervoor gezorgd dat het waarschijnlijk de komende 77 jaar herstelbetalingen aan het Palestijnse volk zal moeten betalen. Zijn morele kapitaal na de oorlog is niet besteed aan rechtvaardigheid, maar aan het bestendigen van onrecht.

Wat Israël betreft – de voornaamste dader van de genocide – zijn aansprakelijkheid eindigt mogelijk niet met financiële restitutie. Gezien de enorme schaal van vernietiging, ont-heemding en minachting voor internationaal recht, is Israël mogelijk niet in staat om aan zijn herstelverplichtingen te voldoen met alleen monetaire middelen. In een dergelijk scenario kan **territoriale restitutie** – het teruggeven van gestolen land aan de rechtmatige Palestijnse eigenaren – niet alleen een morele noodzaak worden, maar ook een juridische noodzakelijkheid.

Conclusie: Plicht Geschonden, Rechtvaardigheid Geëist

De genocide in Gaza vond niet in het geheim plaats. Het speelde zich live af, in het volle zicht van een wereld die juridisch gebonden was maar koos voor inactiviteit.

De **wettelijke verplichtingen** waren duidelijk. Het **verzuim van plicht** was opzettelijk. De **kosten van medeplichtigheid** moeten nu worden betaald.

Dit is niet alleen de misdaad van Israël. Het behoort ook toe aan de staten die het hebben gefinancierd, bewapend en verdedigd. Herstelbetalingen, vervolgingen en historische afrekening zijn niet alleen mogelijk – ze zijn noodzakelijk.

Duitsland, de zelfverklaarde hoeder van de post-Holocaust moraliteit, zal gedwongen worden verantwoording af te leggen voor zijn dubbele standaard. En Israël, dat een volk heeft vernietigd en zijn eigen legitimiteit heeft uitgeput, zal mogelijk ontdekken dat de enige resterende valuta het land is dat het met geweld heeft ingenomen – en dat het nu moet teruggeven.

“Nooit Meer” is geen slogan. Het is een verantwoordelijkheid. En in Gaza heeft de wereld gefaald.